

Že nekaj časa vlada v deželi vročina, kakršne ne pomnijo v zadnjih desetih letih. Iz raznih krajev prihajajo poročila o tem, za deželo nenavadnem pojavu, ki jim človek malo da ne bi verjel, vendar je dovolj, da pogledaš svoj obraz ali roke; znoj curkoma teče iz kože. Umivanje pomaga za nekaj ur, pa nič več, ker prah sproti seda na očiščena mesta; meteorologi pravijo, da so ga prinesli iz Sahare oblaki, ki so nastali zaradi francoskih atomskih poskusov.

Kljub temu neprestano piha veter, ki pa ni niti malo osvežujoč, ampak topel in smrdljiv, kot bi prihajal iz kake tovarniške cevi. V ustih ima gnil okus, v očeh pa peče, najbrž zaradi peska.

Ponoči je malo bolje, tema ublaži vročino. Seveda je zelo težko zaspiti, zato hodim na sprehode po okolici, po cestah ali pa po vrtu pred hišo, v kateri stanujem. Hiša, sestavljena iz treh skupaj povezanih poslopij, čepi v temi kot velika koklja, večinoma je zatemnjena, le tri okna na sprednji strani so razsvetljena, to so okna televizijske sobe. V njej preživljajo večere ravnatelj hiše, gospod Quinn, črnc Samson in Kitajec Fred, včasih tudi oskrbnica, miss Mc in jaz. Hiša čemi v svoji temi na robu predmestja kot hrib, kot masa ali kot speča kamela. Ko gre kdo po hodniku, škripajo tla iz linoleja, drgnjenje podplatov po njem povzroča šum, kot bi bile pasje tace s krempeljci. Če spiš, te koraki zbudijo in te je strah.

V tej hiši stanujem, delam in preživljam nenavadne dneve svojega bivanja v tej deželi. Vročina, ki je popolnoma presenetljiva, pravijo, da je posledica velikih atmosferskih motenj, povzročenih od atomskih poskusov in vojn, me zdeluje, a še vedno manj kot domačine, ki je sploh niso vajeni. Ponoči spim pokrit samo z rjuho in čakam, da se zdani. Vmes hodim pit vodo, kadim cigare in včasih tipkam na stroj svoje zapiske, predvsem intervjuje, ki sem jih zabeležil na poti po Evropi. Vendar sem te dni predmet intervjujev večinoma jaz sam.

INTERVJU

»Kaj pravite o sreči, ki vas je nepričakovano doletela?«

»Res ne vem, kaj naj rečem. V zadregi sem, vidite. Seveda sem vesel.«

»Kaj boste z denarjem? Vsota je precejšnja, ali ne?«

»Res sem dobil precej denarja. Ne vem še, kaj bom z njim. Se pravi, vem, pa ne vem, kje naj začnem. Težko je, veste.«

»Ali imate kako težavo s svojo deželo?«

»Da, na nek način. Saj veste, dežela v razvoju — ne vem, kako naj denar zakonito prenesem domov, mislim tako, da mi ga ne bi vzeli. Zakoni so čudni pri nas — sicer pa gre za nenavaden primer, gotovo niti sami ne vedo, kaj naj storijo. Gotovo bi jim bilo bolj všeč, če bi ga dobili oni in ne jaz.«

»Ali bi bil odvzem velikega premoženja s strani vaše dežele zakonit?«

»Morda ne. Jaz se na to ne spoznam. Če bi hoteli, vem, bi si kar čez noč izmislili zakon ali predpis, ki bi jim dal pravico vzeti — vsaj del denarja. To se tako dela, v teh deželah, veste.«

»Kaj boste torej storili?«

»Zaenkrat na to še ne morem odgovoriti. Ne vem. Mogoče bi šlo vse v redu. Počakati moram. Računam seveda na hud davek, v naši deželi, veste, pride na en zaslužek deset davkov. Dokler ne bom gotov, bom seveda denar shranil pri vas.«

»Dragi gledalci, v vašem in mojem imenu se zahvaljujem našemu gostu za intervju. Želimo mu vso srečo, da bi jo užival neokrnjeno, in da bi naletel na razumevanje, posebno doma.«

Ekran se zatemni, pridejo motnje, bele črte čez celo polje in majhne bele zvezdice, ki se prižigajo in utrinjajo. Črnc Samson me pogleda z leve in Kitajec Fred z desne, ravnatelj Quinn, Škot, ki pije čaj, me pogleda iz kota. Gospa Mc, velika stara ženska, oblečena v nočno srajco, vstane, se mi smehlja skozi debele naočnike in pravi:

»Čestitam, zares.«

Večkrat se ponoči zbudim, in ker se ne počutim več zaspanega, vstanem, da bi prebral nekaj strani knjige ali kake svoje zapiske z novinarske poti ali da bi kaj napisal. Živčno sem hudo utrujen.

Včerajšnjo noč sem se torej tudi zbudil, sedel za mizo in se dotaknil tipk, kar se je nenadoma namizna luč premaknila in padla na stroj. Pobral sem jo in postavil nazaj, bila je mehka v sklepih (gre za inženirsko luč, premično v sklepih, da se jo da naravnati nad risalno desko) in ni hotela držati glave z žarnico pokonci. Žarnica tako ali tako že od prej ni gorela, zato se nisem hotel več ubadati z lučjo, pa sem jo pustil, da je visela z glavo navzdol kot kaka žalostna prikazen. A ko sem se dotaknil tipk, je dvignila glavo in se premaknila celo v spodnjem sklepu. Mislil sem, da se je vzmet sprostila in se je luč mehanično dvignila. Pa se je premikala še kar naprej, kimala in odkimavala je kot lutka in me gledala z mrtvim očesom pregorele žarnice. Mislil sem, če se premika, bo mogoče tudi žarnica oživela, in sem pritisnil na tipko, vendar žarnica na to ni reagirala. Premikala pa se je cela luč in stegovala vrat proti meni; to mi je bilo tako neprijetno, da sem raje vstal, ugasnil stropno luč in legel nazaj v posteljo. Nekaj časa sem spal. Pozneje sem se spet zbudil, celo večkrat, in prižigal stropno luč, a namizna svetilka je kar naprej kimala. O, God, sem si rekel, nekaj je narobe z menoj, to ni v redu. Delo, intervjuji, vročina, samota, radioaktivnost, kaj vem kaj. Odprl sem okno na stežaj, da bi kaka sapica pihnila v sobo, in je res, ampak je bila prav tako vroča kot zrak, nič ni pomagalo. Tedaj sem zaslišal korake na hodniku, po glasovih sem sklepal, da gresta dva človeka mimo moje sobe: ob vratih sta za hip postala in sta bila čisto tiho, najbrž sta poslušala, ali spim in kaj delam. Potem sta se oddaljila, jaz pa sem pridrževal sapo še dolgo potem.

Prav tako je bilo v Ansbachu. Koraki se ustavljajo pred mojimi vrati vsako noč. To je moja osebna mora, stalno premišljujem in pišem o tem. Ansbach je majhno mesto v Zahodni Nemčiji, v njegovi okolici so ameriške vojašnice, ozke, stisnjene ulice so polne ameriških vojakov, med njimi je kar polovica črncev. Kadar nisem z Elke, posedam po pivnicah, sam ob svojem pivu, in gledam te ogromne prikazni v rjavih in zelenih uniformah, črne in bele, pa njihove džipe, pa nemške deklina, ki se zabavajo z njimi. Večkrat stopijo v pivnico vojaki Military Police, še večji od navadnih vojakov, pridejo po dva in pazljivo pregledajo situacijo, palce držijo za pasom kot kavboji, ob pasu jim visijo pištole v belih tokih.

Posebno kadar pridem od Elke in sem malo pijan, je soba v Gosji gostilni majhna in črna in vsakdo, ki gre po hodniku mimo nje, se pri vratih gotovo malo zaustavi. Vedno se tako tesno počutim v tej sobi.

Dolgo je že tega in ženska, s katero sem bil, se je medtem že spremenila v pizzo.

Pizza se je začela napihovati. Iz testa lezejo roke in noge in joški in rit in drugi deli ženske, in nazadnje prileze ven Elke in mi skoči v usta. Tako me napihne, da spuščam vetrove...

Vseeno bi mnogo raje spal. Najbrž zato tako rad spim podnevi, ker ponoči ne morem. Gospa Mc se čudi, kako more tako mlad človek poležavati. No, rekel sem ji, da ponoči delam, mar ne? Ona je odgovorila, da gre zgodaj spat in da zjutraj kmalu vstane, da pa je najbolj bistra in za delo zjutraj. Kaj pa vročina ponoči, imamo tako čudne vreme, vročina vas ne moti? Kakšna vročina? pravi gospa Mc.

INTERVJU

»Še eno vprašanje, če dovolite...«

»Precej sem že utrujen, ali ne bi...«

»Dovolite, prosim, za naše gledalce — kaj mislite o režimu v vaši deželi?«

»O režimu? Že dolgo nisem o tem premišljeval. No, režim je pač režim. Pravzaprav delajo prava čuda. Neverjetno je, kako se poganjajo iz akcije v akcijo, skozi leta in leta — začnejo z navdušenjem in zagotovili — leto, dve, tri, pa se vse podre — ampak v naslednjo akcijo skočijo tako hitro in goreče, da fiaska prejšnje sploh ni moč opaziti. Sicer pa nisem o tem premišljeval... delajo prava čuda, res. Nimam nič proti, svoboda — relativna — je precejšnja, nič ne bi mogel reči slabega o tem; vsaj če vemo, za katero deželo gre, seveda.«

»Ali se radi vračate domov?«

»O, ja. Tukaj ne bi ostal. Kar dobro živim doma.«

»Torej je standard visok?«

»Kakor kje. Na jugu raje jedo in pijejo, pa manj delajo — saj tako je povsod na jugu. Kar se tega tiče, imajo visok standard. Na severu pa manj jedo, imajo raje avtomobile in razne aparate — televizijo in podobno. Delajo malo več. Kolikor delajo, seveda.«

»Kako bodo gledali na vas, ko se vrnete?«

»Ha, tega pa ne vem. Mislim, da bodo hoteli od tega nekaj imeti. Po poročilih iz banke mi ne kaže dobro — težave so z uvozom denarja. Raje bi ga imeli oni, kot da ga imam jaz. Seveda pa ni nič hudega, saj se vse uredi. Primer je hudo izjemen, veste.«

»O tem ni dvoma. Še eno vprašanje; kako porabljate denar zdaj, tukaj? Slišali smo namreč, da še vedno živite precej skromno, v nekakšnem penzionu ali kaj?«

»Porabljam ga pravzaprav še ne morem. Ga še nisem dobil.«

»Tega nismo vedeli. Zakaj?«

»Saj veste, take stvari gredo počasi. Končno gre za veliko vsoto, pa banke, izplačilo, računi, podpisovanje, čeki. Vzame čas.«

»V imenu gledalcev in v svojem imenu vam želim iz vsega srca, da bi se vse hitro uredilo, v vašo korist. Hvala lepa!«

Odhajam po hodniku televizijske hiše in za menoj cel kup podreptnikov z aparati in beleškami. Pri vratih pa dekleta, oj, sama dekleta, vse stegujejo vratove proti meni in mi molijo papirje in svinčnike in jim moram kracati svoj podpis. Podpis najsrečnejšega človeka leta. Da, tako me imenujejo. Najsrečnejši človek leta! Navsezadnje me potegnejo v to. Začnem se potepati po mestu in gledati najdražje izložbe, grem noter in morim prodajalce — pravzaprav jih ne morim, vsi me poznajo in zadnjič toliko, da mi niso vsilili jaguarja zastoj, rekli so, da bom že potem plačal, če hočem, se lahko odpeljem in tako naprej. Jaz sem odgovoril, da si ne upam voziti po levi, ponudili so mi šoferja, ne, sem rekel, potem je taksi prav tako dober. Vendar sem začel škiliti na jaguarje na cesti sem se sklanjal nadnje, kadar so bili parkirani.

Nič kaj dobro se nisem počutil, večino časa sem bil namreč razburjen, vse dneve po malem razburjen, to uničuje, vrta, počasi žre. Bolje bi bilo preživeti trenuten šok in potem mir in zadeva je rešena, kot takole razburjanje po malem. Ves čas neko pričakovanje. In čas leze počasi kot gosenica. Reporter sicer pravi: »Toda iz te gosenice se bo razvil metulj, poleteli boste, kot da imate krila!« In v pričakovanju kril sem spet razburjen.

INTERVJU

»Za prijateljski pogovor gre,« pravi moj rojak, »slišali smo, da nameravate kupiti rolls royce. Najdražji tip, najdražji avto na svetu. Ali je to res?«

»Prvič slišim, vendar je morda res.«

»V imenu vaše dežele govorim. Kot veste, sem tukaj njen predstavnik. Ne bi želel, da me napak razumete, ampak o tem rolls royceu bi rad govoril.«

»O, najbrž je kar v redu avto. Gotovo gre dvesto na uro. Najbolj všeč mi je, ker je udoben. Vedno sem imel rad velike avtomobile. Saj najbrž veste, doma imam star peugeot...«

»Ah, ne gre zato. Rad bi vas opozoril...« »Na kaj?« »Da vendar ne gre, da bi imeli tak avto.«

»Zakaj ne?«

»Saj niste minister, ne morete se vendar voziti v boljšem avtomobilu kot predsednik republike!«

»O!«

»Ali ste me razumeli? Nič nimam proti temu, da ga kupite — vendar uvoznega dovoljenja ne boste dobili.«

»Čudna reč. Saj bi plačal carino!«

»Ne. Ne gre! Kaj pa bi rekli ljudje?«

»Ha! Kaj bodo rekli, ko jim to povem?«

»V svojem in v imenu domovine vas prosim, ne govorite o tem. Razumite me! So mere, povsod so neke mere — kupite si mercedes ali magari jaguar, samo ne tistega rolls roycea.«

»Kaj pa kak lincoln continental?«

»Človek, ne šalite se, prosim, rotim vas. Lincoln continental ima predsednik Združenih držav, to je isto, kot da bi imeli rolls roycea. Rotim vas!«

»Videl bom, kaj se da storiti. Hvala za povabilo.«

Vsekakor je bil prijazen človek. Ni bil nasilen, ni bil vzvišen, samo prosil me je. In jaz res ne potrebujem rolls roycea, saj ne bi imel kam z njim, kaj šele s continentalom. Če so ljudje z mano prijazni, jim rad ustrežem. Res ne bom kupil rollsa niti continentala. Vendar si bom malo ogledal izložbe, morda bi si kupil kaj športnega. Lahko bo boljši od rollsa, vendar manjši in ne bo šel tako v oči. Mercedes pa ne maram, ker je banalen.

- »Kako se počutite, mislim, ste srečni?«
 »Srečen? Da, res sem srečen.«
 »Kako to mislite?«
 »Tako, no... mir imam. Na miru me pustijo.«
 »Bili ste zaprti, ne?«
 »Da. Kdo pa ni bil?«
 »Koliko časa?«
 »Osem let.«
 »In zdaj ste srečni, ker imate mir.«
 »Da, kar zadovoljen sem.«
 »Kako gledate na razvoj vaše dežele?«
 »No, dobro, kar gre, mislim, da so veliko naredili.«
 »Bi šli radi v zahodni del mesta?«
 »Da, zelo rad. Nekaj sorodnikov imam tam.«
 »Pa ne smete tja?«
 »Kje pa!«
 »Kako se počutite, recimo — ko veste, da najbrž nikoli ne boste videli Pariza — ali Londona?«
 »Videl sem slike. Lepa mesta. Rad bi šel tja, a saj smo se že vsi sprijaznili, kaj pa hočemo?«
 »Pa vendar, ali vas ne revoltira, da ste obsojeni na eno samo deželo? Ali veste, koliko dežel je na svetu? In vi boste preživeli vse svoje življenje v eni sami, v tej tukaj. Niti kot turist ne boste nikoli videli nič drugega kot te zidove in ulice tukaj.«
 »Lahko grem v Prago ali na Črno morje.«
 »No, to je še kar nekaj. Ampak Pariza ne boste nikoli videli.«
 »Zdaj je že vseeno.«

Vrnem se na drugo stran. Nekaj me vleče na razgledni stolp, kot magnet; hočem še in še gledati tja čez, ne morem odmakniti pogleda od tega prizora. Tako, kot če vidiš izredno grdo človeško bitje — žensko brez nosa, z usti na licu, z enim samim očesom, gobasto; gnusi se ti, a ne moreš odtrgati pogleda od nje. Kar naprej in naprej jo pogleduješ in se bojiš, da bo to opazila, potem bi bil vražje osramočen. Tako gledaš tja čez, kot bi gledal grdo žensko, in zagledaš — čeprav v resnici ni ničesar tam — mladega moža, ki teče čez minsko polje proti zidu in se za njim zemlja vrtinči od udarcev krogel iz brzostrelk. Mladenič teče in teče pred udarci krogel, ki mu sledijo komaj kak meter za petami. Požene se na zid, na alarmne zvonce in ostane tam, dokler ga ne snamejo, in najbrž doživi pokop brez vsake časti in spoštovanja, saj je bil brezverec — to vidiš, čeprav ravno to pot ni nobenega takega prizora, veš pa, da so bili, in veš, da bi še boga poklicali na pomoč, samo da jim mladenič ne bi ušel.

LONDON

Mesto je bilo vroče in nasičeno s peskom, ki ga je veter prinesel iz Sahare. Včasih si jačutil kamenček med zobmi, zaškrtal je, kot da bi se ti zlomil zob. Avtomobili so prevlečeni s tanko plastjo peska kot takrat, kadar pridejo iz tovarne in so prevlečeni z varovalno maso. Predvsem pa je bilo vroče, že ne vem koliko časa ni bilo nobenega dežja, kar je za to deželo zelo nenavadno.

Potepal sem se po mestu in obiskoval prijatelje, pomalem sem opravljal svoje delo, na katerega sem že skoraj pozabil, saj se je moje finančno stanje nepričakovano spremenilo, čeprav velike vsote denarja še nisem dobil.

Hodil sem po ozkih ulicah blizu središča, po Sohu, kjer smrdi po zelenjav-nih trgovinah in kjer te sitni mladeniči skušajo pregovoriti, da bi stopil v bar in gledal osemnajst strip teasov zapovrstjo in še film in sam spolni akt.

- »Gospod, ali hočete videti strip tease?«
 »Ne preveč.«
 »Osemnajst zaporedoma. Vstopnina je poceni, pijače po normalnih cenah.«
 »Ne bi, ne.«
 »Poskusite no, gotovo ste turist, to morate videti, ne odidite iz tega mesta, dokler si ne ogledate predstave v Sohu.«
 »Ne, hvala.«
 »Videli boste spolni akt — pravi spolni akt. Direktno iz Pariza.«
 »To lahko sam počnem z žensko, zakaj bi gledal?«

»A, že vidim, kaj bi radi! Da, umetniški program. Tudi to vam lahko pokažemo. Nič vulgarnosti, poezija, lirika — Mimi in Joan sta čudoviti — mladi sta še, veste. Hočete videti resnično poezijo?«

»Nočem.«

Mož se odlepi od moje roke in se prilepi naslednjemu.

HAZEL TAYLOR

Hazel Taylor me je vedno zelo privlačila, kjerkoli sem jo videl. Imela je srepe oči, suha je bila in vzvišena nad vsem okoli sebe — pa me je privlačila, kot kako grdo bitje, od katerega ne moreš odtrgati pogleda. Gotovo ni bila nikomur simpatična, tudi meni ne, a imela je moč nad nami, v čem je ta moč, nam ni mogoče vedeti. Vedno sem si predstavljal, da mora taka ženska mučiti moške in se iz njih norčevati. Običajno je plesala v klubu Sex à go-go, vendar je odigrala nekaj vlog tudi v filmu in v cirkusu. A tisto, po čemer je bila slavna, je bil klub in njen demonski ples. Bila je v pozlačeni kletki tik pod stropom, pod njo je bil ansambel električnih kitar, ki ji je dajal ritem, tako kot vsej dvorani; Hazel se je zibala in zibala je vso dvorano, v glavnem dolgo lasce in mladoletnice — kot začarani so sledili njenim gibom, bila je njihov dirigent. Tisti, ki niso plesali, so strmeli v njeno kletko, v kateri je bila ONA simbol nedosegljivosti, prvič zaradi kletke, drugič, višina kletke (tik pod stropom), tretjič, njen mrzli obraz s srepimi očmi, četrtič, kdo ve, čigava je, kdo stoji za njo, kdo jo ima, ali pa je res sama svoja, kot je videti. Po čem izbira moške, ali hoče mladoletnike, ali stare moške, ali samo bogate, ali gigoloje, ali pa je tako perverzna, da je še nedolžna.

Če je nedolžna, je perverzna, sem si mislil, ko sem šel za njo po stopnicah. Ni mi odbila prošnje za obisk, obnašala pa se je, kot da mi je izkazala posebno milost. Ni me povabila, naj vstopim, ne v avto, ne v hišo, vendar sem menil, da sem že povabljen, ker me je pač vzela s seboj iz kluba. Hodil sem za njo po dolgem hodniku, v katerem so se pred nama sproti prižigale luči in ugašale za nama. Njena hoja je bila nekaj velikega, način kako je premikala noge in zadnjico, je bil kot delovanje nekega stroja. Središče stroja je bilo pakirano v usnjeno krilo, pod katerim se je stroj premikal, kot da nekaj gnate, pred menoj so se premikale njene suhe, a divje oblike, kot da mi sama ponuja idejo, naj skočim nanjo. Kako bi se kaj takega končalo?

Hazel Taylor je obstala pred posteljo, obrnjena proč od mene, in strmela proti temni odprtini v steni. Teda se je v temini zarisala moška postava.

Edina beseda, ki sem jo na obisku pri Hazel Taylor izrekel: »Jaz...«

Mladeničev obraz se je razširil, na široko je odprl usta in globoko pokimal proti meni, potem je prijel Hazel okoli pasu in jo zvrnil na posteljo. Bil sem priča, kako si je slekel hlače, pod katerimi ni imel nobenega perila, in kako je slačil Hazel, kako je potegnil z nje krilo in majhne hlačke, ki so kar izginile, ko jih je vrgel na tla.

Stopam v trgovino z ameriškimi pornografskimi revijami. Visijo po vseh stenah, prilepljene s prozornim lepilnim trakom, in sredi med njimi je okence kot blagajna in majhna, komaj opazna vrata; v okencu tiči moška glava in me opazuje, kako se pomikam med stenami, berem naslove, sem in tja pogledam kak ovitek od blizu, skušam obrniti nekaj strani, pa ne morem, ker so za-lepljene.

Hazel se stegne od zgornjega roba postelje do spodnjega, blazno je raz-tegljiva, kot da ne bi imela kosti.

Prav pozorno si ogledujem revijo z naslovom Pussycat, na platnicah so štiri slike, dve sta nagi, ena je oblečena v usnjeni dres, največja pa prikazuje, kako dve dekleti slačita druga drugo.

Mladenič dela počepe nad Hazel, žgečka jo z udom po trebuhu in se počasi seli navzdol. Hazel ga liže po nosu in ustnicah.

Možak v okenčku me ves čas gleda, a na srečo vstopita dva nova gosta in začneta hoditi ob stenah kot jaz. Možakarjeva pozornost se porazdeli, neham biti tako zelo rdeč.

Hazel začne delati most, z nogami in rokami je na postelji, trebuh pa dviga, hrbet se ji usloči, telo se splošči. Mladenič dviga hrbet, steguje roke in noge, smehlja se in je videti, da se šali in da še noče vanjo. Ona se steguje za njim.

»Stopite sem noter,« pravi mož v okencu, »tu so še boljše reči.« Stopim skozi vrata v majhno sobo za okencem. Ob stenah so police, predali in škatle kot kake kartoteke, vendar so v njih zavožčki fotografij. Privzdigujem jih in

gledam prve fotografije v vrsti — ostale so skrite zadaj in zalepljene, vidijo se samo prve. Spolni akti, lezbični akti, po trije moški skupaj in podobno.

Hazel Taylor se utruji in položi telo nazaj na ravnino, pregrinjalo ji zapolni krivine hrbta, nog in tilnika. Lepi mladenič (vražje je mišičast) niha nad njo, dela sklečke, se je večkrat dotakne na tistem mestu, njej trebuh plapola kot zastava.

»Ali mislite kaj kupiti ali ne?« reče možakar, prodajalec. »O, ja, nekaj že,« odgovorim. »Ali bi tole?« »Ne, ta revija je stara, take ženske so iz mode.« »Pa tale?« »Ne maram tega obraza, to je vendar iz leta trideset.« »Poglejte sem.« Kaže mi najmodernejše prasice, privezane na mučilna orodja, a z obrazi, ki očitno uživajo v mukah.

Tedaj se mladenič zakadi vanjo, kot bi porinil nož v mehko meso. Hazel Taylor čisto izgine v jarku, ki se naredi sredi postelje, a kmalu pride nazaj iz njega, odgovarja moškemu, dviga ga gor, on pa njo tlači dol.

Možakar mi kaže knjigo s slikami, kjer nekakšen rabelj poriva žareče železo v žensko. »Kaj pa tale?« »Ne, dajte mi raje to.« »Samo to?« »Ne, še tisto, z zgornje police.«

Hazel Taylor in njen mladenič se prevalita drug okrog drugega, ona pride na vrh, kot bi priplavala izpod vode. Mladenič je izprožen v most, ona zleknjena po njem.

»Vzeli boste še to.« »Še to. In to.« Tedaj zagledam zavojček s slikami Hazel Taylor. »To. Ali imate še več slik te ženske?« »Še precej. Tule.« »Da. Te bom vzel.«

Zraven mene stojita dva velika črna psa, vsak ob eni nogi, in gledata navzgor proti mojemu obrazu z režečima gobcema.

»Dovolj imam. Ne, nič več.«

»Vzeli boste še to.« »No, prav, pa še to.«

»Ste videli, kakšna stranka?« se reži možakar drugim možakarjem, še več jih je namreč v sobi, ki je postala kar nekam velika.

Hazel in mladenič se mi prikazujeta kot v vbočenem ogledalu, zlivata se v eno samo maso rožnate barve in se razlezeta po postelji kot rumen sladoled, utripata kot morski klobuk, sesata kot sipa, hrzata kot konji.

»Zdaj grem, jaz,« sem rekel. Hazel je pomahala z roko, možakar pa je rekel: »Še tole, to vam dam pa zastonj, saj ste pokupili celo trgovino.«

Odhajam iz dveh hiš hkrati, znoj teče z mene v curkih, obleko imam prilepljeno k telesu, kot bi se začelo iz telesnih sokov delati lepilo.

INTERVJU

»Zakaj potuješ v London?«

»Na demonstracije. Vodim skupine s severa.«

»Zakaj boste demonstrirali?«

»Ker hočemo, da se nekaj premakne, ker hočemo revolucijo.«

»Kakšno?«

»Rdečo! Da se svet spremeni, da se vse spremeni.«

»Mislite, da bo prišlo do pretepa?«

»Vedno pride do pretepa. Policija je nasilna. Je orožje v rokah sistemov, režimov. Mi hočemo z vsem pomesti, ustvariti novo družbo.«

»Kako?«

»Z revolucijo. Hočem videti revolucijo!«

»Ali veš, kaj je revolucija?«

»Da. Živim v predmestju. Gledam ljudi, ki živijo v umazaniji in revščini. Dve sobi, televizor, dva metra vrta, dva tedna počitnic na leto. To bomo spremenili.«

»Mislite, da z rdečo revolucijo?«

»Da, samo z rdečo.«

»Jaz pa ti povem, da sem hodil po predmestjih in tudi po središčih dežel z revolucijo, pa nisem videl nič boljšega kot si ti pravkar opisal.«

»Niste videli novih tovarn, naselij, bolnišnic, parkov in vsega drugega, kar prinese revolucija?«

»Kaj pa ti, ne vidiš novih tovarn, naselij, bolnišnic, parkov in vsega podobnega tudi tukaj?«

»Toda v deželah z revolucijo so svobodni, so enakopravni in enakovredni drug z drugim, sami upravljajo, živijo v humanem sistemu... Medtem pa je naša družba pokvarjena in skorumpirana, nesvobodna in bolna. Ne moremo

prenesti, da gredo lahko nekateri na počitnice v Nizzo, Monte Carlo in Pariz, drugi pa tega ne morejo.«

»Jaz ne poznam nobene dežele z revolucijo, kjer bi vsi lahko hodili na počitnice v Nizzo, Monte Carlo in Pariz. Prej bi rekel, da še čez meje svojih dežel ne smejo. Ali hočeš biti vse svoje življenje zaprt znotraj meja svoje usojene dežele, kot morajo to narodi večine tvojih dežel z revolucijo?«

»Govorite, kar hočete! Moja zvezda vodnica je Mao Ce Tungov portret. Nosil ga bom pred seboj v borbo za revolucijo. Hočem doživeti revolucijo.«

»V vas, mladih ljudeh, je samo prvobitna želja po borbi. Ker ni več v navedi, da bi se borili za ženske, si želite revolucij, čeprav sploh ne veste, kaj je to, in se ravstate na demonstracijah. Zato, ker si želite kakršnekolikor borbe, ker ste mladi bikci.«

Tedaj se mladenič sredi avtobusa, ki pelje študente iz Hulla v London na demonstracije, zakadi vame in me zgrabi za jopič. Drugi priskočijo.

»Bastard!« vzdikne mladenič in lasje do zaplapolajo, »ali veste, kdo je sploh to? Najsrečnejši človek leta. Denarja ima kot dreka, da se valja v njem, in sploh si ga ni prislužil. Kaj sploh tukaj počne, kvisling! Vrzimo ga ven!«

Ustavili so avtobus in me vrgli ven. To je bil zadnji intervju, v katerem sem bil izpraševalec jaz.

INTERVJU

»Kdaj se pravzaprav vrnete domov?«

»Mislim, da kmalu.«

»Kako kaže z denarjem?«

»Dobil sem sporočilo, da ga lahko prenesem domov. Vendar bom še malo počakal. Nikoli se ne ve.«

»Kako vas bodo sprejeli doma?«

»Najprej bodo naredili velik cirkus. Napihovali bodo stvar v mednarodne sfere. Potem se bo vse pleglo, težave pa se bodo šele začele.«

»Kakšne težave?«

»Z banko, z davki, z zakoni. Morda bodo rekli, da take velike vsote državljan te vrste dežele ne sme imeti, ker bi bilo proti načelom sistema. Vendar, kot sem rekel, sporočilo je bilo ugodno.«

»Kaj menite o mednarodni situaciji?«

»Menim, da človeštvo ne bo več dolgo živelo. Zemlja je bolna.«

Še vedno je bilo vroče in zrak je bil kot zastrupljen. Sedel sem pri mizi in pisal, ves zakuhan od vročine, okno je bilo na stežaj odprto. Edino bitje, ki sem ga čutil ob sebi v sobi, je bila gibljiva namizna svetilka. Zunaj je bilo zelo črno in v hiši zelo tiho, razen kadar je počil parket, zaškripal linolej ali zavrtal črv v lesu omare. Počutil sem se utrujenega in bolnega, vseppek sem pisal pisma, da sem si preganjal samoto. Kadar sem sam, pišem pisma, da sem v komunikaciji z ljudmi. Sprostim se in si nadomestim osebni pogovor.

Tedaj je iz teme za oknom zasijal zamorčev obraz z belimi zobmi; Samson je letel mimo mojega okna. Potem je treščilo ob beton na dvorišču. Kako je pogledal v mojo sobo! Ljudje so pritekli, kot da so komaj čakali, da se to zgodi, čeprav je bila prej popolna tišina. Samson je bil ves zveržen in iz ust mu je tekla kri. Samo za trenutek sem ga pogledal, potem sem se vrnil v sobo, kjer me je začela boleti glava. Z nekim zvezkom, polnim intervjujev, sem si mahal pred obrazom, da sem malo razgibal zrak.

V časopisih je pisalo, da ga je ubilo neko osvobodilno gibanje njegove dežele. Tisti dan je bila ustavljena vojna v Vietnamu. Premirje sicer ni bilo podpisano, ker na vietnamski strani ni bilo več nikogar, ki bi ga lahko podpisal, vendar je svet vseeno veselo pozdravil novico, da se je končala tridesetletna vojna. Tisti dan so po tukajšnjih mestih podvojili brizgalne avtomobile, ki so čistili ceste, in tudi pročelja hiš, umazanih od puščavskega peska, so očistili. Gospa Mc je rekla, da se vse počasi uredi, samo čas je potreben. In čas imamo, o tem ni dvoma.

NAJSREČNEJŠI ČLOVEK LETA

»Stvari so se nenadoma spremenile, ali ne?«

»Res so se.«

»Domov odhajate precej drugače, kot ste pričakovali?«

»Prav bedno.«

»No, tako hudo ni. Denarja sicer ni, ker je šlo za pomoto, a ko se pozdravite, bo spet vse kot prej — ali lahko rečete, da je bilo slabo?«

»Ne, kar dobro je bilo, nič se ne pritožujem.«

»Kako ste sprejeli vest, da je šlo za pomoto?«

»Bil sem šokiran. Vi bi bili tudi. A ko bolezen mine, bo vse v redu.«

»Ali je bilo vaše delo v tej deželi uspešno?«

»Da, še kar. Naredil sem nekaj koristnih in zanimivih intervjujev.«

»Koliko časa boste morali ostati v bolnišnici, ko prispete domov?«

»Samo še kak teden v domači oskrbi.«

»Iskreno vam želimo zdravja — še bolj iskreno, kot smo vam prej želeli bogastva. Saj zdravje je prvo!«

»Seveda je prvo.«

»Ali bi lahko rekli, da ste čisto srečen človek?«

»Navsezadnje nimam nič manj, kot sem imel, preden sem zvedel, da dobim toliko denarja. Če odštejem šok, ki sem ga doživel, ko je šlo bogastvo po vodi, sem res srečen človek. Pa vi?«

»Jaz sem reporter. Srečno pot v imenu nas vseh!«

»Dovolite še meni nekaj besed. Predvsem se vam želim opravičiti za pomoto, ki vas je doletela.«

»Nič, nič, kaj bi se opravičevali. Navsezadnje sem imel nekaj tednov naslov najsrečnejšega človeka leta, kar je tudi nekaj.«

»Hvala za vaše prijazne, razumevajoče besede. V imenu vseh vam želim srečno pot.«

Tedaj pride v oddelek, kjer ležim, bolničarka Terri Martine. V naročju ima kup revij.

»Vaša prtljaga,« reče. Pogledam bliže in vidim, da je prinesla pornografske revije. »Zakaj ste to prinesli?« zakričim, a je že odšla. Sklonim se s postelje in frcam revije pod posteljo. Tedaj se bolničarka vrne z novim naročjem. Vse strese na mizo in delno na odejo. »Za božjo voljo, zakaj ste to prinesli?« vpijem.

»Kaj vam ni prav?«

»Ni mi prav, hotel sem se jih znebiti, odnesite jih, ven z njimi!«

»Rekli so mi, naj jih prinesem. Rekli so, da je to vaša prtljaga.«

»Nimam prtljage. Nesite jih ven!«

»Ne smem vas poslušati. Prvič, nisem v vaši službi, drugič pa ste bolni.«

»Nisem bolan.«

»Ste!«

»Nisem!«

»Ste!«

»Nisem! Če pa ne verjamete, pa ležite k meni v posteljo!«

»To pa lahko,« je rekla Terri Martine, »to spada k sreči in vi ste vendar najsrečnejši človek leta!«